

illā enim eadem propemodum, qua infantes, vitā participant. Nam & hi vt primum in vtero concepti sunt, excrescant quidem, sed veluti iugi fomno sopiti. Vnde constat, nequaquam nostrā cognitioni expōsitum, quid rectum illud, bonūque in vita fiet. Quocirca Anaxagoras ambigentem quandam, sciscitantēque quare viuere potius, quā non viuere, expetendum esset, iussit cælum, mundūque totius constitutionem, & ordinē conuerti. Sentiens vitā cupiditatem, non nisi scientiæ alicuius gratia laudabilem esse. Cæterū qui Sardanapalum, aut Smindyriden Sybaritam, aut alium quencūque vitā voluptariæ indulgentem, beatum prædicant, hi in lætando felicitatem posuisse videntur. Rursum alij reperiuntur, qui nec prudentiam, nec corporis voluptates, actionibus à virtute prætulert, quippe quas non gloriæ alicuius gratia sectantur, tum etiā cum felicitatem minimè consequuntur. Sed multis ciuilibus illa parum conuenit: non sunt enim re ipsa politici vel ciuiles. Politicus enim is demum est, qui res honestas facere instituit, ipsarum gratia. Nunc verò plerique habendi studio, & gratia diuitiarum vitam eiusmodi capessunt. Inde manifestum est, felicitatem ad tria vitæ genera transferri, ciuile, philosophicum, & voluptuarium. Neque clām est, quæ harum circa corporis voluptates consumetur, quæ item, qualisq; sit, tum quo pacto fiat. Vt non sit necessum quæ sint, sed num ad felicitatem, & quo pacto conferant, perquirere. Item an voluptates hoc estas vitæ applicare oporteat, an alio pacto quopiam inter sese communicent. Sunt enim & voluptates alię, quibus in rationibus colligendis beatum non absque dolore tantū, sed iucundè etiam viuere arbitrantur. Verū de his postea dicitur. Virtutis verò, prudentiæque naturam excutiemus quæ sit, & vtrum beatæ vitæ partes existant, vel ipsæ, vel operationes ab ipsis profectæ. Iunguntur enim felicitati, si non ab omnibus, certè ab insignioribus, & pretio aliquo dignis. Socrates igitur senex ille finem summum ponit homini virtutis cognitionem, & quid sit iustitia, quid fortitudo, & quæ pars reliqua eius inquirat.

A τὰ ζωὴν οὐ τὰ τοιαύτης πινός ἐστὶ μετὰ ζῶης, ὡς περ καὶ τὰ παιδεία. καὶ γὰρ ταῦτα καὶ τὴν προσώτῳ ἐν τῇ μικρῇ γήρῳσιν πεφυκότα μὲν διατελεῖ, καὶ δεύδοντα ἢ τὸν πάντα χρόνον, ὡς περ ἐν ἐν τῇ τοιούτων ὅτι διαφύλαξοσπου μύσει, τί τὸ βί, καὶ τί τὸ ἀγαθόν τὸ ἀπὸ τῆ ζῆν. τὸν μὲρ οὐδ' Ἀναξαγόρου φασι δόξαριν ἀεὶ πρὸς πῖνα διαπερῶντα τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῆ καὶ διεσφῶνται, πινός ἐνεκεν αὐτῆς ἐλοιστο γλήστα μᾶλλον ἢ μὴ γλήστω: τὸ (φάνα) θεωρησῶ τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν ἀεὶ τὸν ὅλον κόσμον τάξιν. αὐτὸ μὲρ οὐδ' ὅπισθ' ἡμῶς πινός ἐνεκεν, τὴν ἀρεσιν ὡς το πμῖαν (ἔ) τῆ ζῆν. οἱ δὲ Σαρδανάπαλον μακαρίζοντες, ἢ Σμινδυρίδην τὸν Συβαρίτην, ἢ τῆδ' ἄλλων πινός τῆ ζῶντων τὸν δόξαριν πικὸν βίον, οὐδ' αὖτ' ἐπὶ πάντας ἐν τῇ χειρῶν φαίνονται ταῦσιν τὴν δὴ δαμμόνιαν. ἔπειτα δὲ πινός οὐτ' ἀφ' ἐφρήσιν οὐδέ μῖαν, οὐτ' ἐπὶ σομαπχεῖς ἢ θδιστ' ἐλοιστο μᾶλλον, ἢ τὰς προσφῆεις τὰς ἀπ' ἀρετῆς. ἀρεσῶν τῶ ζωὴ οὐ μόνον ἐνοσ δόξης χεῖρον αὐτῶς, ἀλλὰ καὶ μὴ μέλλοντες δὴ δαμμόσιν. ἀλλ' οἱ πολλοὶ τῆδ' πολιτικῶν, ἢ ἀληθῶς τυγχάνουσι τῆς προσσηροῦσας. οὐ γὰρ εἰσι πολιτικοὶ καὶ τὴν ἀλήθειαν. ὁ μὲρ γὰρ πολιτικῶς τῆδ' κελῶν ἐστὶ προσφῆειν προσαρετικῶς, αὐτῆδ' χεῖρον οἱ ἢ πολλοὶ, χεῖμᾶτων καὶ πλεονεξίας ἐνεκεν ἀπῶνται τῆ ζῆν οὕτως. ἐκ αὐτῶ οὐδ' εἰρημῖαν φαίνουσιν, ὅτι πάντες ὅπ' τρεῖς βίους φέρεσι τὴν δὴ δαμμόνιαν, πολιτικόν, φιλόσοφον, δόξαριν πινός. τούτων δ' ἢ μὲρ ἀεὶ τὰ σώματα καὶ τὰς δόξαριν σφῆσθ' ἰδόν, καὶ τίς καὶ ποῖα πινός γίνεται, καὶ δια τίνων, καὶ ἄδῳλον. ὡς τ' οὐ πινός εἰσι δὲ ζῆτειν αὐτῶς, ἀλλ' εἰ σωσῶνται οἱ πινός πρὸς δὴ δαμμόνιαν, ἢ μὴ, καὶ πῶς σωσῶνται οἱ καὶ πῶς πινός εἰ δὲ προσφῆειν τῆ ζῆν καλῶς ἢ θδιστ' αὐτῶς δὲ προσφῆειν, ἢ τῆ ζῆντων μὲρ ἄλλον πινός. ἔπειτα ἀπ' ἴσθ' κοινωρεῖν, ἔπειτα δ' εἰ σὴν ἢ θδιστ' αὐτῶς δὲ λόγους οἰοντα τὸν δὴ δαμμόνιαν ζῆν ἢ θδιστ' καὶ μὴ μόνον ἀλύπῶς ἀλλὰ ἀεὶ μὲρ τούτων ὑστέρων ὅπισθ' ἔπειτα ἀεὶ δ' ἀρετῆς καὶ φρηνῶστας πρὸς τὸν θεωρησῶν, τὴν τε φύσιν αὐτῆδ' ἐκατέρω

πῆ: ὅτι, καὶ πόπερον μῶμια ταῦτα τῆς ἀγαθῆς ζωῆς ὄσιν, ἢ αὐτῆ, ἢ ἀφ' ἀρετῆς εἰς ἀπ' αὐτῆδ' ἐπιπῶσθ' προσώπῶσιν αὐτῶ: καὶ εἰ μὴ πάντες εἰς τὴν δὴ δαμμόνιαν, ἀλλ' οὐδ' οἱ λόγους ἀξίους τῆδ' αἰσθῶσιν πάντι. Σακράτης μὲρ οὐδ' ὁ προσφῶστας ὡς τ' (ἔ) τέλ(ε) τὸ γινῶσκειν τὴν ἀρετῶν, καὶ ἐπέσῶσθ' τῆ ὄσιν ἢ δαμμόσιν, καὶ τί ἢ αἰσθῶ, καὶ ἐκατέρω τῆδ' μορῶν αὐτῶσιν ἐπιπῶσθ'